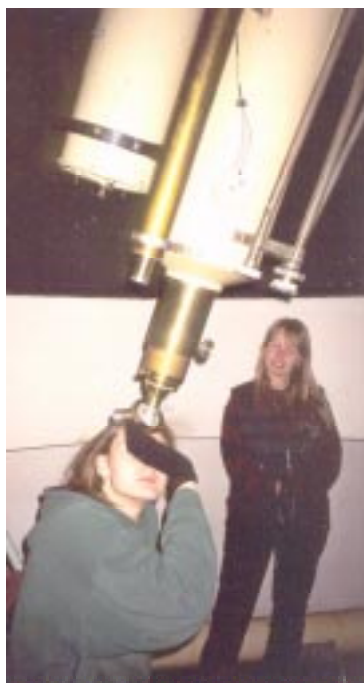

Vlčovník

OBČASNÍK WOODCRAFT. KMENE VLKŮ

85
2000
Listopad

Titulní listy novin hlásí:

„ V Beskydech se opět objevili Vlci“. Takto viděl krajinu Beskyd Vlk v roce 1999.

* * * *

Starší Vlci nezapřeli svůj moravský původ a oslavili svátek Mladých vín. Čtěte uvnitř.

* * * *

Na nejbližších schůzkách bude Starý Vlk učít zájemce šít cappote. Je ještě několik volných dek.

* * * *

„ Copak tam vidíš, Nancy?“

„ Nic. Já nevím, kudy se mám do toho dívat“.

Obsah

Nejbližší akce.....	2
Zprávičky.....	2
Aktuality ze schůzek mladších.....	3
Putování po Valašském království.....	4
Výprava do Ždánic.....	6
Legenda Miwoků.....	8

Nejblíží akce

Svátek Beaujolais.....16.11.2000
Ples Woodcrafterů.....18.11.2000
Akce pro dospělé ve sklípku25.11.2000
Prosincové akce (paintball, zimní výprava, sněm kmene,
zimní táboření, atd.) budou upřesněny v příštím čísle.

Zprávičky

*** * * Svátek Svatomartinských vín * * ***

Nejsou nám neznámá lidová moudra „*Na Martina, husy kus a džbán vína*“ nebo „*Na Martina jiskrná vína*“. Vyzbrojeni těmito moudry a vědomím, že 11.11. už je možno mladým vínem si přituknout, vypravili se plnoletí členové kmene Vlků na ochutnávku „Martinských vín“ do brněnského Rubínu. Příjemné dopoledne ve společnosti mladých vín, Drápka, Dany a Ivawin (jež se ukázala po opravdu dlouhé době) zpříjemnila cimbálová muzika a také přítomnost pana Drápala jehož víno (nejen nám) chutnalo ze všech nejlépe.

Zbytek dne ještě doplnilo společné hodování, dva skvělé filmy a mimo jiné i turnaj ve stolním fotbalu. Co dodat, spousta lidiček už se těší na svátek Beaujolais, který bude už tento čtvrtek 16.11.2000.

*** * * Stěhovali jsme klubovnu * * ***

Konečně se zadařilo a Vlci i tlupa kolem pí. Petrové našli společné datum pro odvoz kmenového majetku. Stalo se tak v neděli 12.11.2000. Díky Zdeňkovi a jeho vozítku se podařilo odvézt veškerý nalezený majetek Vlků. Mezi vybavením klubovny se našly i věci z táborového vybavení, které byly „náhodou“ odvezeny od pana Korčáka do Brna. Pátrání po novém skladu pokračuje.

Dalším problémem asi je naše tábořiště, jeho stav a stav pana Korčáka poté, co do něj hustila svoje „pravdy“ jistá paní P.

*** * * Bratr Kopr opět v kmenu * * ***

Do kmene Vlků se po několika letech vrací sagamor Bratr KOPR z rodu Severní Georgie. Doufáme, že s námi vydrží hodně dlouho.

*** * * Schůzky mladších * * ***

Zatím se ve Velkých Pavlovicích doposud nepodařilo plně obnovit řádné schůzky mladších, a tak jedinými účastníky zůstávají Starý vlk, Vláďa a Finky. V Brně je situace zcela jiná. Jedenáct dětí, které se účastní téměř všech kmenových akcí a několik „dospěláků“, jenž s nimi spolupracuje, už podnikli řadu zdařilých akcí. Za zmínku určitě stojí slavná účast v „Brněnském bloudění“ nebo výprava do Ždánic. V září a říjnu mladší Vlci plavali, učili se pár potřebných uzlů, vyráběli otisky listů a soutěžili v jejich poznávání. Úspěch sklídl závod foukacích autíček vlastní konstrukce a také uzlařské klání. Z pravidelných účastníků schůzek vznikly v Brně tři dětské rody. Jejich barevné pojmenování (zelení, červení a červenočerní) je odvozené od barev rodů v našem kmenu (JH, O, ČČ).

Pro všechny účastníky schůzek je připravena vlčí hříčka „Člověče, zlob se.“ Po speciální mapce (viz. foto) se potulují účastníci schůzek a za projevené úsilí se na plánu hry pohybuje jejich figurka. Jednou za dva měsíce obdrží každý hráč pamětní diplomek za projevenou účast. Diplomky se od sebe liší pouze svým barevným provedením. Pro pět nejaktivnějších jsou určeny diplomky zlaté, pro další pětici zelené a ostatní hráči obdrží bílé pamětní lístky. Nejlepším dvěma hráčům ušije Starý Vlk mokasíny.

Pro všechny účastníky schůzek je připravena vlčí hříčka „Člověče, zlob se.“ Po speciální mapce (viz. foto) se potulují účastníci schůzek a za projevené úsilí se na plánu hry pohybuje jejich figurka. Jednou za dva měsíce obdrží každý hráč pamětní diplomek za projevenou účast. Diplomky se od sebe liší pouze svým barevným provedením. Pro pět nejaktivnějších jsou určeny diplomky zlaté, pro další pětici zelené a ostatní hráči obdrží bílé pamětní lístky. Nejlepším dvěma hráčům ušije Starý Vlk mokasíny.

První etapa hříčky dopadla takto:

Žlutý diplomek - Jakub V., Lucie Ř., Janička O., Drápek a Zuzka S.

Zelený diplomek - Alžběta S., Nancy, Jana Š., Michal S., Martin T.

Bílý diplomek - Honza P., Lýdie P., Radek D. a Jožka Š.

Těm nejlepším nezbyvá než blahopřát. Vzkaz pro ostatní hráče a zbytek světa zní: „Nezoufejte, od 1.11.2000 se o barvy diplomků bojuje nanovo“.

Ještě přidávám seznam lidiček podle rozdělení do rodů mladších Vlků:

Zelení – Martin, Bětko, Jakub

Červení – Radek, Janička, Zuzka, Honza

Červenočerní – Jožka, Lucka a Lýdie

Putování po Valašském království aneb s Medvědem v zádech

(27.10.-29.10.2000)

Medvěd

Nostalgie nádherného barevného podzimu mě každoročně vyprovokuje k toulkám po kraji. Nejinak tomu bylo i letos. V pátek ráno mohlo začít společné putování s Peťou, Evou a Brčomilem po západních Javorníkách. Mohlo, ale nezačalo, tedy začalo, ale ne společně. Začnu od začátku.

Ranní vlak se řítí do Brna a do průseru, má totiž zpoždění a tím pádem nestíháme další přípoj. Nevadí, říkám si, však se někde s ostatními sejdem. To ještě netuším, že to někde bude trvat 2 dny.

S dvouhodinovým zpožděním oproti pečlivě vypracovanému itineráři já, Vláďa a Pavel vystupujeme ve Velkých Karlovicích. Nikdo nás tu nečeká a tak se hned dáváme na cestu. Drobně prší, ale jinak pohoda. Pavel si v Podtátem prohlíží místo, kam v zimě se školou pojedou na lyže. Další naše kroky směřují k lyžařskému středisku Kasárne. Zde se raději vyhýbáme pohraniční hlídce, protože mladej si s sebou nevzal na cestu žádné doklady. A již stoupáme do nízkých hustých mraků na Velký Javorník. Pod vrcholem se mraky rozestupují a nám se otvírá pohled na kopce a údolí. A právě tohle je ten pocit, kvůli kterému se vždy znovu a znovu škrábu do kopců. Počasí a krásné výhledy trvají až na Malý Javorník. Začíná se pomalu stmívat a tak pomalu hledáme místo na přespání. To najdeme bokem od cesty pod Malým Javorníkem. Než se úplně setmí uléháme do kopoluky. Kdepak asi jsou ostatní? A proč jenom jsem nadával Peťovi, že na vandry tahá mobil, od rána ho totiž prozváníme Lad'ovým, ale je stále nedostupný. Po chvíli polemik znaveni usínáme.

Ráno posnídáme vánočku a v mlze vyrážíme vstříc dalšímu dni. Cesta teď vede po hřebeni liduprázdnou krajinou. Kolem 10 hodiny se z mlhy vyloupne horský hotel Portáš. U něj nás přivítal velký bernardýn, zjevně potěšen, že si s ním někdo bude hrát. Když nás všechny oslintá, pokračujeme dále na Kohůtku. Zde podle itineráře máme společně poobědvat. Přesto, že se zdržujeme 2 hodiny, obědváme sami. Bez svých věrných souputníků se zvolna dostáváme opět do tempa směrem na Papájské sedlo. Tady na chvíli bloudíme, čímž obejdeme vrchol Makyty

a na trasu se vracíme u Valašské Kyčery, Vláďa ještě najde a načerpá pitnou vodu a opět začínáme hledat místo na spaní. Dnes jsme již dále od hranic, proto uléháme hned u cesty. A protože dnes máme v nohách hodně kilometrů v horském terénu, opět brzy usínáme.

Ráno nás probouzí silný vítr, který v noci rozešel mraky. Chladné a slunečné počasí nás posílá vstříc poslednímu dni našeho vandru. Přes Butorky a Šerklavu se pomalu dostáváme k Pulčínskému hradisku. Těsně před ním se u cesty na okraji lesa konečně setkáváme s druhou částí naší výpravy. Peťa, Evka a Brčomil právě dokončují snídani. Při letmé konfrontaci našeho putování zjistíme, že hrubým způsobem porušily stanovený itinerář, a tím pádem jsme se střetli teprve až zde, téměř na konci cesty. Přes již zmíněné hradisko se dostáváme k Pulčínským skalám. Na louce ještě dáme malou svačinku a kolem Čertových skal nezadržitelně míříme do civilizace, odkud dokonce jede vlak a autobus. Vlak nám ujel a autobusem se dostáváme nejprve do Vsetína a poté do Brna.

Končí se opět jeden z povedených vandrů do odlehlých částí našich krásných moravských hor. Opět se ukázalo, že plánování takovýchto akcí je zbytečné, protože osud a náhoda rozhodne za nás. Ač každý sám bloudící po horách, přece v myšlenkách jsme byli spolu. Navíc, málokdo může říci, v této chvíli se naše výprava nachází na dvou různých místech. A nakonec šel někdo z Vás 3 dny s Medvědem v zádech?

Výprava do Ždánic

(3.-5.11.2000)

Drápek

Se západem slunce se scházíme na hlaváku v počtu devět lidiček a kupujeme si lístky směr Bučovice. Na čtvrtém nástupišti sedáme do vlaku a ještě než s námi vlak opustil Brno, zněla vagónem první píseň v podání Nancy. V Bučovicích se přestup na autobus povedl (měli jsme na něj pouze 10 minut s tím, že nikdo neví, kudy z vlaku na autobus) a brzy už nás autobus odvážel do Ždánic.

Ve ždánickém „domečku“ se nám dostalo milého uvítání v podobě nadstandardního vybavení (kulečník, šipky). Ale není čas něco zkoušet, rychle vybalit a utíkat na hvězdárnu domluvit návštěvu na sobotní večer. Ale nic nejde jednoduše, pán na hvězdárně o sobotě nechce ani slyšet, a tak jsme nuceni souhlasit s tím, že přijdeme ještě v pátek.

Devátá hodina večerní se postupem času ukázala jako nejlepší termín pro pozorování hvězdné oblohy nad Ždánickým lesem. Pan hvězdář nám se zaujetím podává spoustu zajímavých informací. Mnozí z nás se pozorování pravým hvězdářským dalekohledem účastní poprvé, a tak i pohled na samotný hvězdářský dalekohled v kupoli s otevírací střechou se stává zážitkem.

První na řadu přichází Jupiter se svými čtyřmi největšími měsíci Io, Europa, Ganymet a Callisto. Další dvanáct měsíců je přесvíceno světlem Jupitera a není vidět. Dalším objektem našeho pozorování se stává Saturn. Všichni se shodujeme na tom, že je překrásný. Pan hvězdář dodal, že je právě velmi vhodné období na jeho pozorování, protože se blíží k maximálnímu náklonu. Také jeho měsíc Titan byl vidět, ale přece jen s krásou Saturnu se nedal srovnat. Poté přichází na řadu hvězdokupa v Perseu a po ní mraky, mraky a zas jen mraky. Ale i tak jsme v kupoli strávili více než hodinu. V hale hvězdárny pak naši návštěvu ukončujeme diskusí o původu Vltavínů a pak už hajdy na kutě.

Sobotní den jsme přivítali ranní písní s přáním, aby ty dešťové mraky nad Ždánicemi dešťové nebyly. A opravdu. Na celé dopoledne se nám to povedlo. Děti vyběhají z Domu dětí a mládeže s cílem poznat co nejlépe Ždánice pomocí Vlkovi hry a donést co možná nejvíce druhů listů ze stromů. Mezi tím se já s Nancy pokouším připravit oběd o trochu dříve, abychom se s dětmi mohli vydat na průzkum lesů a luk v okolí Ždánic, hlavně pak na Vlčí louku. Ale tento neplánovaný závod s časem bohužel vyhrává deštivé počasí, které nás pro zbytek dne uzavírá za brány DDM. A tak Vlčí louka zůstává nedobitým cílem naší výpravy (naštěstí jediným).

Celé odpoledne tedy trávíme hrami v klubovně. Kupodivu není nikdo ani příliš otrávený počasím. Děti se velice baví. My vedoucí už moc ne. Z hrůzou zjišťujeme, co všechno děti budeme muset naučit. Zaručeně nikdo nepoznal list třešně! Některé odpovědi na toto téma byli natolik scifi, že by i Krampol v „Nikdo není dokonalý“ zbledl závistí. Mapové značky na tom byly naštěstí lépe. V této soutěži měla každá družinka docela slušný výsledek. A taky skáčeme přes švihadlo,

běháme slalom s tenisákem na lžičce, děláme uzly, hrajeme „petang“ na kulečnickovém stole, skládáme puzzle z fotky s Jelení horou a s velkou chutí tleskáme, plácáme, boucháme a tlučeme do čehokoliv pokaždé, když někdo dohraje šipky a ozvou se „Skoti“.

Ani nevíme jak, ale byl tady večer, s ním bramborovo-gulášová polévka, večerní píseň a spánek. A venku prší a prší. S obavou, jak v neděli dojdeme 8 km na vlak, usínám i já.

Nedělní ráno nám však udělalo velkou radost. Sluníčko svítilo a všude se třpytily dešťové kapky. V čele s Nancy vyrážíme směr Lovčice a potom po modré směr Jestřabické nádraží. Po cestě vzbuzujeme zájem mnoha dospělých, zvláště pak samostatně pochodující obří batoh s nožičkama, v jehož útrobách se skrývalo Kuře-Zuzka. Avšak ani pohled na Betyнку, která měla batoh vycpaný několikakilovým „pěřákem do -10°C“ nebyl k zahazení. K našemu překvapení došly všechny tyto batůžky na vlak včas a bez protestů, co se délky pochodu a tempa týkalo.

Na oběd jsem chtěla dětem udělat pravý kotlíkový guláš, ale příroda se rozhodla, že nás ještě jednou potrápí a to v podobě mokrého dřeva. Po náročném, nicméně úspěšném rozdělení ohně jsem nakonec stihla pouze masovou směs s chlebem, kterou jsme společnými silami snědli až ve vlaku.

Možná se na závěr ptáte, kdo to jsou ty společné síly. Tak tedy vězte, že je to Janička Olešovská, Betyнка, Kuře, Kuba, Michal S., Trťa, Nancy, Vlk a já.

A všichni se těšíme, že příště s námi pojedete i vy ostatní a bude ještě víc legrace.

Batůžci s nožičkama v akci

Legenda Miwoků

Z knihy J.Bruchaca Strážci Země

Jak Stříbrná liška a Kojot stvořili zemi

Je tomu dávno, co Stříbrná liška byla jediným živým stvořením. Nebyla tu ani země a všude byla jen voda. Stříbrná liška se procházela mlhou a cítila se opuštěná. Začala si tedy prozpěvovat: „Chtěla bych někoho potkat, chtěla bych někoho potkat, chtěla bych někoho potkat“.

A jak si tak zpívala, potkala Kojota.

„Říkala jsem si, že někoho potkám,“ řekla Stříbrná liška.

„Kam jdeš?“

„Kam jdeš ty?“ ptal se Kojot.

„A proč ses vydala na cestu?“

„Cestuji, protože jsem opuštěná,“ řekla Stříbrná liška.

„Já také jen tak bloumám,“ řekl Kojot.

„Pak bude lépe, když pocestujeme spolu“, řekla Stříbrná liška.

Jak tak putovali, Stříbrná liška promluvila.

„Mám takový nápad“, řekla.

„Udělejme Svět!“

„Jak to ale uděláme?“ otázal se Kojot.

„Stvoříme Svět zpěvem“, řekla Stříbrná liška.

A tak ti dva začali zpívat a tančit. Tančili v kruhu a Stříbrná liška vymyslela hroudu hlíny. Ať je tu, myslala si, a hle, najednou držela hroudu hlíny v rukou. Stříbrná liška ji hodila dolů do mlhy a oba pokračovali ve zpěvu a tanci.

„Podívej se dolů“, řekla Stříbrná liška.

„Vidíš něco tam dole pod námi?“

„Něco vidím“, řekl Kojot, „ale je to velmi malé“.

„Tak zavřeme oči a tancujme a zpívejme dál“, řekla Stříbrná liška.

To také udělali. Tančili a zpívali a pod nimi se začala tvořit Země.

„Podívej se dolů teď“, řekla Stříbrná liška. Kojot se podíval dolů.

„Vidím to,“ volal. „Už je to opravdu velké! Teď už je to velké“.

Pak oba seskočili dolů na Zem. Tančili a zpívali a ještě Zemi rozprostřeli do širě.

A stvořili na Zemi vše. Údolí a hory, řeky a jezera, borovice a cedry a ptáky a zvířata.